

„Ahoj, chlapci!“ dala sa s nimi do reči líška, ledva sa objavili pred jej klieťkou. „Vy sa teda máte. Vy si môžete ísť, kam chcete a kedy chcete, ale pozrite sa na mňa. V klieťke sa sotva obrátim. Nedá sa tu hnúť. Všetko ma už bolí. Som ako dolámaná. Keby som sa aspoň mohla trochu prebehnúť. Hneď by mi bolo lepšie. Pustite ma na chvíľočku von, nech si natiahnem hnáty. Kľúč visí tamto na klinci,“ ukazovala k strážnikovej búde.

Drozdom sa líšky ulútilo. Vzali kľúč a pustili ju z klieťky.

„Vy ste milí, chlapci,“ naťahovala sa na cestičke. „Ani neviem, ako by som sa vám odvdáčila. Ak chcete, povozím vás na chvostíku.“

Akože by nechceli!

Nasadli na dlhý líščí chvost a už uháňali.

Líška zastavila za hustým krovím.

„To mi ale zrazu vytrávil,“ vzdychla a v očiach jej čudne zaiskrilo. „A obed máme až o dve hodiny.“

A vtom už aj švihla labkou po Václavovi.

„Obalamutila nás!“

„Dostala na nás chuť!“ vykřikli jeden i druhý a upaľovali preč ako keď do nich strelí.

A líška za nimi.

Drozdy utekali pred líškou a líška pred strážníkmi, ktorí ju už prenasledovali.

Jozef s Václavom si spomenuli, že čosi dlžia Cyrovi. Doleteli až k voliére a za ňou sa prikrčili, aby sem privábili líšku. Za sekundu bola tu.

„Tak z toho som teda jeleň,“ krútila hlavou pred klieťkou s ná-